

בקונטראס אע"ג דאייא למתלי במוכר כלוקח תلينן לחומרא, ואין נראה לי (ג) אדרבא סמור מיעטא דשאар מעות לפלא דמוכרים והוי להו היתירא רובה, ואומר ר' דלוקחין הו רובה דכמה בני אדם עומדים על בהמה אחת לקנותה, מ"ר.

בهر הבית לעולם חולין. וזה דאמר בפרק הרואה בברכות [דף סב]: לא יכנס אדם בהר הבית (ולא) במעות הצוראות לו בסדינו ובפונדו כר' היינו דוקא בשועשה כך בפרהסיא בסדינו ובפונדו כר' דגנאי (הוא) דנראה כהולד לשום שחורה אבל בצענא מותר דאי לא תימא הכי מעותס) ושקלים האיך מכניםין לשלכות שבהר הבית דבר כל מעות אסרי ע'.

הו אייל ושוקי ירושלים שעשוין להחכוב בכל יום. הקשה רב' דהכא משמע דעת ידי כיבוד הולcin בלא בדיקה ובפרק דם הנדה [דף נו]: גבי שraz שנמצא במבי מיבעייא ל' אי חזקתו מתכבד בלא בדיקה או לאו, ותירץ ר' דשאני שraz דמתמא בכעודה ואין ט) חזקתו מתכבד כל כך כמו מעות, א"ג כשהיו מכבים שוקי ירושלים הי' דרכן נמי לבודקן. מ"ר.

כגון דاشתכח בגומה. הא דפרק לעיל ומאי צ') אולין בתר רובא ע' הכל פריך מי אולין בתר בתרא אפי' כיבד ובודק דאי לאו הכל מי פריך הא אוקמינא דשוקי ירושלים שעשוין להתכבד שדרכו ק) הי' לבדוק כרפי' וא"כ היה בריתא דתיבה שנשתמשו מעות חולין ומעשר ומסירין דרך הוא לכבד ולבודק וא"כ הוא דמוקי לה רב פפה כגון דاشתכח על כרחין איתן למיימר אפא' על ידי בדיקה לא משכח לי' בגומה, והקשה רב' דבפרק דם הנדה [דף נו]: אמר'י אי אמרת חזקתו בדוק מאן בדיק בגומה (גמי) בדקיך) אלמא מאן משיר בכי הא גונא דאיין דרך לבדוק בה, מ"ר. בלבער قولוי עלא לאי פליגי דלהבא ממשמע. מכאן הי' מצרך רשבים'ם לבוך לפני ש בא

יאו. ב) ליבטלה. ג) טיס. ד) הא דאמר. ג) זיין נראה לרבי. ס) מעות לשקלים האיך כר' ציל ע) אסור. ט) אין חזקתו כר'. ג)ומי אולין. ק) שדריק. ר) בדיק.

דברות הראשונים ש) כלל שור וחמור ת) פרט (ומ שני] בהמשך דברות האחרונות חור וככל אע"ג דמרוחקין זה מזה ייל דברות הראשונים א) (והאחרונות] חשבי כחד עניינה.

סופי תannis ומשמר שדהו מפוני ענבים. וא"ת דהכא משמע זמן בצירת ענבים אחר ליקיטת תנים ובחזקת הבטים תנין אמר ר' שמעון ב) בשדה הלבן אבל בשדה מאלו ג) כנס תבואה ד פ) ענבים ומסק את זיתיו וכנס את קיציו כר' אלמא זמן ליקיטת תנים אחר בצירת ענבים ייל דדרך תנים לאחר ליקיטן שוטפן ה) לחמה ומיבשין אותו כדי לעשותו גרוגורות ופעלי ח) מניחין אותו ט) באותה שדה והיינו כנס את קיציו אבל אחר בצירת ענבים שמתיחדים שם להתיישב ואין כונסין אותו ב) בבית עד לאחר הבציר ומיםוק הזיתים ומיהו בסוף Tospatia דשביעית משמע של הענין הזה קודם לענבים דקANTI שעשין אותו דבילה וכונסין אותו בחכיות ומכניסן לאוצר שבעיר והדר קתני הגיע זמן ענבים ומשמע נמי הכא זמן זיתים מאוחר ובבבא בתרא פ).

ודעתיה עליוי. פ) ולא בטלה ממילא כמו פידורין ולא כפי' הקונטרס דפלירשו Mai האי דפרק וכי משכח לה מבטלה כ) הא (סביר) ל) אמר וודעתה עליוי' וחס עלייה לבטלה (אללא) כמו שפי'.

דף ז ע"א. משש שעות ולמעלה אפי' בחיטי קורדניתא. מה שפי' הקונטרס מתחלה שיש לא נראה לר'ית דבעל כרחי' ההוא מ) דאמר לעיל וחמצ' משש שעות ולמעלה היינו מסוף שיש מדמייתי קראי עליה, זלקמן [דף צט]: מתשע שעות ולמעלה היינו מסוף תשע. ופרק' דמסוף שיש אמר וחיטי קורדניתא קשים [הט] והוי חמץ נוקשה שאינו אטור [אללא] מדרבנן והכי מיתי ראי' כי היכי חמץ דרבנן בשעות דאוריתא לא הוא ברשותי' ה'ג חמץ דאוריתא בשעות דרבנן, וכן נמי יש לפרש בריש פ"ב, מ"ר.

לפני סוחרי בהמה לעולם מעשר. פ)

זהב

ש) הראשונות. ח) שורק וטהורק טרט. א) הראשונות. ב) ר' ישמעאל. ג) בשדה אילן. ד) תבאותו. ה) שוטפן בתמה. ו) אוthon. ז) לעשוטן. ח) ופועלים. ט) אוthon.

לי מא למלול לא סגי דלאו איהו מהיל ואי דוקא משמע לשערר וכי בשבייל (שאנו) [שאין לנו] יודעין לתקן יאמר שקר הליך נראת כדפי' נימא למלול לא סגי דלאו כו'. פ"י רשי' ולהלא על אביו מוטל אבל שם [בשביתת דף קלוז]. גבי המל את הגרים שemberך אומר למלול את הגרים שייך לומר למלול שהרי המברך מהווים למלול את הגר כמו [האב] המל.

שני הטעם דבעידנא דאגבי נפק ב'. ואית הוואיל ונפק כי כבר האיך יברך אחריו כן ולהלא צריך לברך עובר לעשייתו ואומר ר' ד�"ג דנטלו כבר אכתי עוסק במצבה שהרי צריך לנענע בו בקריאת א' היל וכדארמי' נמי [ב遼] דף מא: כך הי' מנהגן של אנשי ירושלים הוליכין בבית הכנסת ולולבן בידו כו' הוואיל וכן הוא יכול לברך עדיין, אבל לא נראה למייר דשייך שם ברכה אחר המצבה, מ"ר.

אי ה hei' יצאתו בו יצא בו מיבעי לי'. יצאת משמע שלא יצא עדיין בנטילה זו ומשחתה לה בגון שהפכו כדאיתא בסוכה [דר' מב']. שכל המצוות כוון אינו יוצא בהן אלא דרך גידלthon, וכשה אדם מברך על הלובן אומר ר' בשם ר'ת שצרכיך להופכו כדי לברך עובר לעשייתו, دائ' לאו hei' מדאגביה' נפקא לי' ביה כדאיתא הכא, ומיהו לפי מה שפי' ר' ד�"ג דאגביה' אכתי חשוב עסוק במצבה אין צרכיך להופכו, ורבינו שמואל אומר כיוון שנוטלו על מנת שלא יצאת ליכא מצבה בנטילה כלל, ואע"ג דאמרי' מצוות אין צרכיות כוונה ה"מ [כשרוצה לצאת] אבל כשאינו רוצה לצאת בו פיטיטה דאיינו יוצא, והליך ללא הפיכה יכול לברך וליצאת אחריו כן.

לעיל, לא סגי דלאו איהו מהיל. תימה ה"ג גבי ביעור חמץ לא סגי דלאו איהו מבער והוא לי לפלוגי בין בע"ה לאדם אחר שכבר בדק בביתו), יב"א.

ש בא

ש"ך ייזד סי' לט. ב) ייל דביעור חמץ בפסח שכבר עבר על לאיו דבוי ובוי והוא בא לתקן אותו א"א ע"י אחר דיל' בכח'ג לא ששייך כמו בכח'כ דכון שבא לתקן浩או צריך לתקן בעצמו ולא דמי לכל הני ילפוחי דרפ"ב דקידושין, ועכ' תיקנו בכל ביעור לי' לבער דלא סגי דלאו אייה, ומוחך מזה דרבינו לסל סברא ז', ומיהו למד' לבער ייל כן, ועי' זה שבא בחידושים.

המילה להכנסו בבריתו של אברהם אבינו דלהכניתו משמע להבא כמו לבער ואי לאחר המילה הרוי משקר בברכתו שכבר נכנס בברית מאחר שנימול, ועוד נדרש לברך עובר לעשייתה ש) וקשה(ר'ת דהא בפרק ר' אליעזר דמיליה [דף קלוז]: תניא המל אומר אשר קדשו במצותיו על המילה אבי הבן אומר להכנסו בבריתו העומדים שם [אומרים] כשם שהכניתו לברית, והלא עדין לא נכנס, לכך נראה לר'ת שאחר המילה מברך וauseg דלהכניתו משמע להבא ולימול ולהטיף לא קשיא מידי דכל הני לאו למורי על עצה וזהת המילה הנעשה עכשו אלא מודה ומשבח להקב"ה שזכה לעשות מצווה זו כשתבוא לידי וכאן תקונה לגנות ולהודות שזאת המילה נעשית לשם יוצרינו לאפוקי לשם מורה ולשם הר גרים דלא, ואע"ג דשאך ברכות מברך עובר למצוה [היאנו] במקומות שהעשה את המצווה הוא מברך אבל כשמברך אחר לא תדע שהרי ברכת אירוסין אינה עד לאחר אירוסין, אי נמי משבח להקב"ה שצונו מוקודם שממנו אותנו כאשר שעינו וכך דרך המקראות לדבר בכל מקום כדכתוב אשר בראש אליהם לעשות, וכן נמצא בתשובת הגאנונים דלאחר המילה מברך והכי איתא התם ואבי הבן כשמברך להכנסו אינו מברך עד לאחר המילה וauseg שאמרו כל המצוות מברך עליהם עובר לעשייתן מילה שאני דחיישין שמא תתקלקל המילה ונמצא שמצוות שם שמים לבטלה, ואית שowitzת ותקיעה נמי ניחוש, לא דמי, דהנץ מרתי בידיו שלו ואיכא למייר דמצוי מקיים להו, מילה ביד אחר הוא מי יאמר דמקיים לה הליך ודאי לאחר מילה מקומה.

דף ז ע"ב. כי פלייגי בעל ביעור מ"ר סבר לשערר משמען. טפי מהבא אבל מ"מ קצת נמי משמע להבא دائ' אמרת לגמרי לשערר משמע ולא להבא היכי משני גבי על המילה היכי נמי וב

ו ה'ב) לעשייתו. ח) וקשה ר'ת. א) בקריאת ההלל וכదארין נמי כו'. ר'יל לבר מקריאת ההלל כי' שיר לאחוי בידו כל היות וגין מן המצווה. ונימ שיל' דגם אחר קריית ההלל ונענעי אויל יכול לברך, ועי' ל' התו' בסוכה (דף לט.) דיה עובר, ומה שמסים רבינו אבל לא נראה דשייך שם ברכה אחר המצווה, נראה כוונתו דאפיילו בדיעבד לא יברך אחר עשיית המצווה וכשי הרכבים זיל דסיל כן, ועי'